

give den Grund, det nu benyttes i dette Dømed. — § 5 indeholder en Bestemmelse for den fremtidige Bebyggelse og øvrige Anvendelse af det mellem Fæstningsværkerne og Demarcationslinien paa Sjællands Side beliggende Terrain. Det er her overensstemmende med Regjeringens oprindelige Udkast bestemt, at Planerne for Bebyggelsen af det paagjældende Terrain skulde udarbejdes af Regjeringen og stadfæstes af Kongen. Der har været Anledning til at beklage, at der, da Demarcationslinien i 1852 blev flyttet ind til, hvor den nu ligger, ikke tillige blev truffet Bestemmelse om, hvorledes det udenfor samme liggende Terrain vilde være at bebygge. Man har nemlig søgt Ulemperne ved ikke dengang at have truffet saadanne Bestemmelser, og det er, for ikke igjen at udsætte sig for de samme Ulemper, at Regjeringen har foreslaaet Bestemmelser, hvorved Bebyggelsen ordnes paa en hensigtsvarende Maade. Hertil sigte §§ 5 og 6. — § 7 indeholder Bestemmelser om, hvorledes de paagjældende Grunde indenfor Demarcationslinien skulle ansættes til Grundskat, til Sprøitekat og Brandassurance. — De første 7 Paragrapher indeholde altsaa Bestemmelser for den Maade, hvorpaa Hyggefriheden skal kunne erhverves for de private Eiendommers Udkomende, der ligge indenfor Demarcationslinien. Som jeg har nævnt, ere de Forandringer, som Regjeringsudkastet i den Henseende er undergaaet, ikke betydelige eller indgribende. Der er vedtaget enkelte Forandringer, som lette Afløsningen for de Paagjældende, og dem har Regjeringen gjerne tiltraadt. — § 8 indeholder Bemærkning for Regjeringen til at afhænde til Kjøbenhavns Commune det nuværende Fæstningsterrain m. m. mellem Østerport og Kallebodstrand. Det er blevet anført, at Kjøbenhavns Commune rimeligvis vilde være tilbøjelig til at erhverve det paagjældende Terrain, og det er blevet gjort gjældende, at ved at afhænde dette til Kommunen kunde Statskassen ventes tidligere at komme i Besiddelse af den Betaling, som vilde være at

erlægge, end om den søgte at afhænde Fæstningsværkerne ved at udparcellere dem og sælge dem til Andre.

Der er en Bestemmelse i § 8, som har givet Anledning til endel Discussion i det andet Thing. Det er den Bestemmelse, som indeholdes i det første Stykke af Paragraphen, hvor det hedder, at „naar saabant Salg har fundet Sted, kan Regjeringen nedlægge de paa bemeldte Grund værende Fæstningsværker som saadanne, dog saaledes, at de i § 1 omhandlede Indskrænkninger i Henseende til Benyttelsen af de private Grunde vedblive at bestaae, indtil de paa den i § 2 fastsatte Maade ere afløste imod Vederlag, enten til Statskassen eller til Kjøbenhavns Commune, alt efter som Statens Rettigheder over bemeldte Grunde forbeholdes eller indbefattes ved Salget“. Det har nemlig været gjort gjældende, at, naar Fæstningsværkerne bleve nedlagte, saa maatte ogsaa Indskrænkningen i Hyggefriheden bortfalde; men dertil er der fra Regjeringens Side blevet svaret, at Staten tilbyder et Forlig nu, medens den utvivlsomt besad den Ret at opretholde Indskrænkningerne i Hyggefriheden paa dette Terrain. Staten indgaaer kun dette Forlig, indrømmer kun denne Hyggefrihed imod det Vederlag, der er foreslaaet, kun paa den Betingelse, at Loven sikrer dette Vederlag, efterat Fæstningsværkerne ere nedlagte. Det er kun paa den Betingelse, at Statens Ret til Vederlag for Hyggefriheden saaledes hævedes, at Regjeringen har troet at kunne gaae ind paa hele den i Paragraphen indeholdte Bestemmelse. Hvad Regjeringen fremfor Alt har maattet have for Øie, var, at dette Forhold kunde blive ordnet definitivt, at Eierne af Grundene indenfor Demarcationslinien ikke skulde være i nogen Tvivl om den Rettighed, hvormed de besad deres Grunde. Regjeringen har troet, at, dersom der i denne Lov indførtes Bestemmelser, som kunde give Grundeierne Udsgt til længer hen i Tiden at erhverve Hyggefrihed uden Vederlag, vilde de ikke nu fride til at erhverve Hyggefrihed imod Vederlag; den hele